

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

SUSAN HOWATCH

DOMENIUL PENMARRIC

Traducere de **Sanda Pop**

Editura ORIZONTURI
București

Capitolul unu

Matilda era o ființă dificilă și arțăgoasă, mândră și preocupată de propria persoană, incapabilă să-și domolească firea iute, proprie familiei sale...

Regii saxoni și normanzi
CHRISTOPHER BROOKE

Tronul Matildei fusese uzurpat de vărul ei Stephan din Blois... Din câte își amintea tânărul Henric, fiul ei, partizanii rivalilor erau permanent antrenați în războaie civile.

Regele John
W.L. WARREN

1

Aveam zece ani când am văzut pentru prima oară casa ce-mi fusese lăsată moștenire, și douăzeci de ani când am cunoscut-o pe Janna Roslyn, dar în ambele cazuri reacția mea a fost identică. Le-am dorit cu ardoare.

Voiam să intru în posesia moștenirii pentru că stilul gotic al acestei clădiri cu o arhitectură de coșmar îmi înflăcărase imaginația de copil, iar lupta dusă de mama pentru a trece locuința pe numele meu părea, în ochii mei de copil, aureolată de noblețe și curaj, nicidecum josnică și degradantă. Pe de altă parte, moșia îmi fusese refuzată și nu există nimic altceva mai rîvnit de un copil decît fructul oprit. Iar pe Janna Roslyn o doream pentru că aveam douăzeci de ani și-mi plăceau femeile, mai ales dacă erau frumoase și nu făceau parte din clasa socială căreia îi aparțineam eu prin naștere.

Ne-am întîlnit din întîmplare. Nu aveam vreun motiv special să mă aflu în cimitirul din jurul bisericii din Zillan în după-amiaza aceea fierbinte de iulie a anului 1890, și nici la Zillan, în general. Nu eram de prin partea locului, întrucît mă născusem și fusesem crescut în apropierea râului Helford, iar configurația zonei sudice a Cornwall-ului,

cu copacii și estuarele sale, cu colinele unduioase, se deosebește radical de coasta golașă a regiunii miniere din nord, cu mlaștini bătute de vânturi, cu stînci abrupte și talazuri periculoase.

Zillan era o comună amplasată în zona mlaștinilor din nord.

În acea după-amiază îl vizitasem pe tatăl meu în locuința lui temporară dintr-o comună învecinată și ne certasem îngrozitor. Din cauza tulburării, nu fusesem atent pe unde mergeam, astfel că m-am trezit pe strada principală a satului, îndreptîndu-mă către biserică. Zillan era o așezare foarte drăguță în comparație cu aglomerația austeră de căsuțe care, în mod obișnuit, trece drept sat în nordul Cornwall-ului. Grădinile căsuțelor din piatră cenușie erau pline de flori, cîrciuma *The Tinner's Luck* fusese văruiată de curînd și pînă și cîinele vagabond din partea locului arăta bine hrănit. Nu încăpea îndoială că sărăcia, care devenise o constantă a vieții minerilor din Cornwall, ocolise pînă atunci acel colț al ducatului. După ce am aruncat o privire spre fuioarele de fum ce se înălțau din furnalele minelor care se profilau în depărtare, am deschis porțița ce dădea în curtea bisericii și am străbătut porțiunea umbră de turnul normand, îndreptîndu-mă spre poarta principală de intrare în biserică.

În pridvor m-am oprit, neștiind ce să fac în continuare. Încercam să-mi alung din minte gândurile legate de recenta ceartă cu tatăl meu, interminabilele conflicte cu mama mea și moștenirea pe care o dorisem atît de mult. Aveam o percepție nedeslușită asupra solitudinii mele, mai acută decît o resimțisem în întreaga mea viață, dar starea de confuzie generală în care mă aflam mă făcea mai puțin conștient de dimensiunile nefericirii mele. Rămăsesem în pridvorul bisericii din Zillan de parcă aș fi vrut să cer azil împotriva unei forțe ostile care mă urmărea. Și cum stăteam acolo, mlaștinile fremătară sub adierea vîntului, iar soarele își trimise razele piezișe ale după-amiezei de vară asupra bisericeții. În cimitir domneau liniștea și pacea care, treptat, puseră stăpînire pe întreaga mea ființă. Totul părea neclintit. Natura încremîne parcă în așteptarea a ceva misterios. Vrajit de senzația aceea ciudată de așteptare, mi-am aruncat privirea spre porțița de intrare în cimitir, către capătul drumului ce ducea spre sat, și am văzut silueta singuratică a unei femei care se apropia încet de mine, venind dinspre mlaștini.

2

Era îmbrăcată în negru și ducea o jerbă de trandafiri roșii. Continuam s-o privesc din umbra pridvorului, în timp ce deasupra mea, în clopotnița bisericii, un ornic bătea ora.

Femeia depășise prima căsuță de la marginea satului, și mișcările ei păreau atît de armonioase, încît lăsaus impresia că tot corpul ei aluneca fără zgomot pe drumul îngust. Adierea ușoară ce venea dinspre mlaștini îi flutură vâlul ce-i acoperea fața și ea își duse o mînă înmănușată în negru pentru a-l așeza la loc.

Ajunsese la porțiță. Trandafirii erau sălbatici, de fapt niște flori de măceș care puteau fi văzute pretutindeni cățărîndu-se pe zidurile căsuțelor, dar, prin contrast, modestia lor făcea ca trandafirii crescuți în serele din Londra să pară vulgari și ostentativi. Pășea pe alea cimitirului către pridvor și eram pe punctul să ies din conul de umbră cînd a dat cu ochii de mine.

Trebuie să fi fost surprinsă să vadă un străin în sătucul acela izolat din zona mlaștinilor, dar chipul ei nu exprimă nici cel mai mic semn de uimire. Continua să înainteze ca și cum eu n-aș fi existat pentru ea și mi-am dat seama că avea de gînd să treacă de pridvor și să urmeze cărarea care ducea către cealaltă parte a cimitirului.

Involuntar, am dus mîna spre pălărie, înainte de a-mi aminti că aveam capul descoperit.

– Bună ziua, am salutat-o eu reverențios.

Își îndreptă privirea spre mine. Ochii ei erau albaștri, cam depărtați, cu gene negre – sau cel puțin asta a fost impresia mea cînd am privit-o prin vâlul negru. În clipa următoare înclină ușor capul ca răspuns la salut și trecu înainte fără să rostească nici un cuvînt.

Am urmărit-o îndelung cu privirea. Într-un tîrziu am făcut cîțiva pași către zidul cimitirului și am cercetat mormintele din spatele bisericii. Era acolo. Pusese trandafirii roșii pe o piatră de mormînt nouă și stătea nemișcată alături, cu capul plecat și mîinile împreunate. Nu m-a văzut.

M-am decis să mă așez pe zid și să mă prefac că studiez arhitectura unei căsuțe învecinate care, după toate probabilitățile, părea să fie locuința preotului. Tocmai ajunsesem la concluzia că era cea mai dizgrațioasă clădire pe care o văzusem vreodată, cînd am auzit clinchetul porțiței, apoi i-am zărit silueta profilîndu-se în depărtare, pe drumul ce ducea în sat. La capătul satului, a luat-o din nou pe cărarea ce traversa mlaștinile și eu am continuat s-o urmăresc cu privirea pînă cînd a dispărut din cîmpul meu vizual.

În clipa următoare am știut ce aveam de făcut; nu mă mai simțeam atît de părăsit încît să nu-mi canalizez eforturile într-o anumită direcție. Ceva mai tîrziu, mă grăbeam spre casa tatălui meu pentru a-i cere permisiunea să mai rămîn cu el, în partea aceea a Cornwall-ului. Pe tot drumul pe care l-am făcut de-a curmezișul mlaștinilor pînă la

Morvah, nu vedeam nimic altceva în fața ochilor decât trandafirii sîngerii care străluceau într-un cimitir liniștit de țară și un vâl negru fluturînd în bătaia vîntului.

Respect pentru oameni și cărți

3

Cred că pînă în momentul acela o consideram pe mama – deși fără prea multă convingere – drept cea mai importantă ființă din viața mea. Această declarație ar putea părea superfluă, întrucît majoritatea mamelor ocupă un loc special în afecțiunea fiilor lor, dar mama nu semăna cu celelalte, iar relațiile dintre noi se deformaseră atît de mult de pe urma aversiunilor și resentimentelor reciproce, încît cu greu puteau fi considerate normale.

*

– Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi, îmi spusese mama cînd am reînnoit cunoștința cu ea la vîrsta de zece ani, după o despărțire de șase ani, este că, în ce privește moștenirea noastră, consider împlinirea actului de dreptate ca o chestiune de onoare.

Mai tîrziu am descoperit că mama pronunța întotdeauna cuvintele onoare și dreptate ca și cînd ar fi fost scrise cu majuscule...

– Vezi tu, adăugă ea parcă pentru a se justifica, Penmarric ar fi trebuit să fie proprietatea mea.

Țin minte că ne aflam în salonul mare și mohorît al casei din Londra – eu un băiețel îmbrăcat într-un costum negru și scorțos, cu guler și mai scorțos, ea foarte elegantă, într-o rochie de mătase violet, cu dantelă neagră și un șirag urît de perle.

– Întreaga avere a familiei Penmar ar fi trebuit să-mi revină mie dacă tata – ca majoritatea bărbaților, de altfel – nu ar fi fost sclavul prejudecăților în materie de femei. Mă iubea în felul lui, dar preferințele sale se îndreptau spre fratele meu Arthur. Pentru tata nu contau ineficiența și iresponsabilitatea lui Arthur, în contrast cu inteligența, priceperea și atașamentul meu față de toate pietrele din Penmarric și față de fiecare brazdă de moșie. Din punctul de vedere al tatălui meu, Arthur întruchipa fiul și moștenitorul, în vreme ce eu eram o biată fiică ce trebuia să fie măritată cît mai bine și cît mai repede... Chiar și după ce Arthur a pierit în naufragiu, tata nu și-a schimbat atitudinea față de mine. Un timp am sperat că și-ar putea modifica părerea, că va ajunge la concluzia că meritam tot ce ar fi vrut să-mi lase, dar după aceea... Făcu o pauză. Gura i se strînsese pînă nu mai rămăsese decît o linie subțire, iar ochii negri erau mai reci decît marea în toiu iernii. După aceea, spusese mama, a venit Giles.

– Sub nici un motiv să nu pronunți numele lui Giles Penmar în prezența mamei tale, mă rugase vărul meu primar și sclavul ei devotat, Robert Yorke, cînd ne-am întîlnit prima oară în după-amiaza aceea.

Mama îi poruncise să mă aștepte la gară și să mă însoțească la locuința din oraș. Pe tot drumul mă copleșise cu atîtea avertismente înfricoșătoare încît fusesem tentat să dau bir cu fugiții. Dar, desigur, nu avusese de gînd să mă sperie, nu voia decît să aplaneze eventualele conflicte dintre mama și mine. Era un bărbat seund, blînd și amabil, cu o expresie care-mi amintea de cockerul spaniol al tatălui meu. Casa din oraș, din Park Lane, unde locuia mama, îi aparținea lui, iar el părea atît de subjugat de personalitatea ei, atît de fermecat de temperamentul ei, total diferit de al lui, încît îi oferea tot ce dorea, făcea tot ce-i porunceă, neașteptînd și neprimind în schimb nimic altceva decît o afecțiune nepăsătoare.

– Dragul de Robert, îmi spusese mama mai tîrziu. S-ar fi căsătorit cu mine dacă aș fi fost liberă, dar, din fericire, starea mea civilă de femeie măritată cu tatăl tău l-a împiedicat să facă o asemenea greșală. Zău așa, bărbații sînt uneori așa de proști! Chiar și tatăl meu, care se remarcă printr-o inteligență ieșită din comun, și-a pierdut mințile cînd a fost vorba de Giles...

– Să nu-i vorbești mamei tale despre Giles, mă rugase vărul Robert Yorke pe cînd parcurgeam cu trăsura drumul de la gară spre casă. Maud devine foarte susceptibilă ori de cîte ori vine vorba despre Giles Penmar.

– ... Evident, numele lui real nu era Giles Penmar, îmi spusese mama. Parcă o văd și acum turnînd ceaiul dintr-un ceainic de argint, în vreme ce inelele din degetele ei aruncau scînteii multicolore. Poziția țeapănă a spatelui, felul cum își ținea capul, întreaga sa atitudine exprimau aroganță.

... În realitate se numea Giles Baker. Baker era numele nostru de familie, cred că știi, înainte ca bunicul să cîștige la zaruri domeniul Penmarric de la prințul regent. Ulterior avea să-și schimbe și numele, imortalizîndu-și astfel norocul. Giles era un văr de departe. Un aventurier, de bună seamă. Toți Penmarii făceau parte din tagma aventurierilor, fiind înzestrați cu un talent special de a face avere. Tatăl meu, de pildă, își dublase averea în timpul șederii sale în India, tînrăr fiind... Așa că nu era de mirare ca Giles, ruda săracă, să fie și el înzestrat cu talentul de a pune mîna pe averile din familie. Moartea fratelui meu Arthur a reprezentat pentru el o adevărată mană cerească. A sosit la Penmarric, l-a îmbrobodit pe tatăl meu care era suferind, și-a schimbat numele în Penmar, a încercat chiar să mă cucerească și pe mine – da, da, știa să fie seducător! E o trăsătură caracteristică tu-

turor aventurierilor care reușesc în viață și, evident, Giles se număra printre aceștia. Grație vicleniei și influenței sale malefice, a aranjat atît de bine lucrurile, încît atunci cînd a murit tata...

— ... Întreaga avere a familiei i-a revenit lui Giles, îmi șoptise vărul Robert Yorke în timp ce mă pregătea pentru înfîlnirea cu mama. A fost monstruos de nedrept, și lovitura a avut darul s-o doboare pe biata Maud. Tatăl ei a avut cel puțin decența să-i lase o modestă rentă anuală, dar Penmarric și restul averii Penmar a încăput pe mîinile acestui escroc. Cu toate acestea, dacă Giles a crezut că Maud se va împăca cu situația și va lăsa lucrurile în voia lor, s-a înșelat amar.

— ... așa că, desigur, spusese mama punînd jos ceainicul cu un zgomot sec, mi-am făcut o datorie morală din prezentarea acestei probleme în fața tribunalului. Era o chestiune de Onoare. Trebuia făcută Dreptate. Sper, copile, că tatăl tău te-a crescut în spiritul respectului pentru o comportare onorabilă, dacă nu pentru altceva...

— ... Sub nici un motiv să nu pomeniști de tatăl tău în fața lui Maud, mă avertizase vărul Robert Yorke puțin mai înainte. Maud se resimte și acum de pe urma căsătoriei nefericite cu tatăl tău.

— ... bănuiesc că tatăl tău nu ți-a vorbit nimic despre Moștenire, spusese mama cu dispreț, în timp ce întindea mîna pentru a lua o bucată de lipie fierbinte unsă cu unt. Tipic! Probabil că nu ți-a pomenit nici de bătăliile din tribunale pe care le-am dus și le duc în continuare, întrucît am părăsit domiciliul conjugal cu șase ani în urmă. Nimic despre nesfîrșitele contestații pentru a mi se face Dreptate — nimic despre eforturile mele pentru a mă asigura că moștenirea va fi cîndva a ta. Poate că n-ar trebui să mă surprindă. Fără îndoială că, în ultimii șase ani, ți-a otrăvit mîntea cu tot felul de minciuni despre mine.

În clipa aceea am deschis gura și mi-am auzit vocea bilbind:

— Nu vorbește niciodată despre dumneavoastră, doamnă.

— Poți să-mi spui mamă. Nu e nevoie să mi te adresezi de parcă a fi regina. Așadar, Laurence nu pomeniște niciodată de existența mea. Ce interesant! Dar tu și cu Nigel nu obișnuieți să vorbiți despre mine.

— Nu, mamă. Dădaca spunea că nu e cazul.

— Doamne, ce femeie dezagreabilă! În sfîrșit, din moment ce tatăl tău consideră că numele meu nu trebuie pronunțat, cum de ți-a da voie să-mi faci o vizită de o săptămînă?

Și dintr-o dată m-am revăzut în Cornwall, înapoi în căminul meu din Gweek, lîngă riul Helford, înapoi în frumosul conac în care familia tatălui meu trăise timp de sute de ani înainte ca un parvenit, un oarecar Baker să fi cîștigat prin fraudă averea și să-și fi însușit numele de Penmar. Mă aflam în bibliotecă împreună cu tata, care ținea în mînă

scrisoarea mamei și-mi spunea cu glasul acela liniștit pe care îl îndrăgesc atît de mult:

— Sigur că trebuie să te duci, Mark. Ai obligația filială de a o vizita dacă ea dorește acest lucru.

I-am ripostat revoltat:

— De ce vrea să mă vadă? Pînă acum, n-a vrut niciodată. Și de ce n-a pomenit nici un cuvînt despre Nigel? Și el este fiul ei!

— Poate că Nigel o s-o vadă mai tîrziu.

Mai tîrziu, în odaia noastră, a copiilor, Nigel îmi spusese foarte calm:

— Nu mă necăjește că nu vrea să mă vadă și, sincer să fiu, nici nu cred că este tot atît de drăguță ca Nanny¹.

Nigel era preferatul lui Nanny. Avea bucle blonde, ochi albaștri și blindețea unui insuportabil heruvim. „De fapt, dacă mă gîndesc mai bine“, spusese Nigel, „m-aș bucura dacă mama te-ar prefera pe tine. Cîteodată mi se pare necinstit ca toată lumea să mă prefere pe mine.“

Părase surprins cînd am sărit la bătaie, deși ar fi trebuit să știe că n-aș fi ratat nici o ocazie să-mi folosesc pumnii. Unii copii învață îngrozitor de încet.

— Mark, îmi spunea tata din ce în ce mai îngrijorat, ar trebui să-ți temperezi izbucnirile astea.

Mama avea un temperament vijelios. Deși părăsise conacul Gweek-ellis de mai bine de șase ani, servitorii își aduceau bine aminte de ieșirile ei violente.

— Tu semeni cu mama ta, avea Nanny obiceiul să-mi spună și de fiecare dată nu se putea abține să nu adauge, cu un aer încruntat, adresîndu-se cameristei de la odaia copiilor: Cu atît mai rău!

— În fine, spusese mama turnîndu-și o a doua ceașcă de ceai și făcînd o pauză pentru a mă studia cu un ochi critic. Ești cam îndesat și, evident, nu s-ar putea spune că ai fi frumos, dar o să meargă. În ochii tăi recunosc expresia aceea de duritate care te face să semeni cu mine. Nu te speria! Țsta este un compliment. Am nevoie de un fiu puternic și dur. Mai ia o lipie și ascultă-mă cu luare-aminte. Am sentimentul că noi doi o să ne înțelegem foarte bine.

S-a înșelat amar. Nu ne-am înțeles deloc. Privind înapoi, îmi dau seama că și-a evaluat propriile nevoi și a crezut, greșit, că un fiu puternic și dur ar putea să i le satisfacă. De fapt, nu de asta avea nevoie. Își dorea un fiu care să fie umbra ei ștearsă, ecoul vocii ei, o masculinitate complementară pentru personalitatea ei dominatoare. Pe vremea cînd n-aveam nici unsprezece ani, mă simțisem subjugat de ea în a-

¹ Dădaca (n.t.).

ceeași măsură ca și Robert Yorke – datorită caracterului ei puternic – dar, o dată cu trecerea anilor, m-am desprins din mrejele ei. În ziua aceea însă, în casa aceea din Park Lane, s-a înfiripat între noi o relație care avea să dureze următorii zece ani, pînă cînd, în cele din urmă, i-am înfrînt voința și am răsturnat rolurile. Cert este însă că, în toți anii aceia, nu am rămas niciodată indiferenți unul față de celălalt.

– Ai zece ani împliniți, îmi spusese la prima întrevvedere de la Londra, dar nu ți-ai văzut niciodată Moștenirea. Am de gînd să îndrept imediat lucrurile. Mîine o să mergem la Penzance.

De bună seamă, acesta era singurul motiv pentru care dorise să mă vadă. Vîrsta de zece ani i se părușe cea mai potrivită pentru a-mi stîrni încîntarea la vederea Moștenirii.

După cum e lesne de înțeles, am fost emoționat la gîndul că o să merg la Penmarric; mi se oferea posibilitatea de a explora terenul, de a călări în jurul proprietății și de a cerceta cotloanele casei. Dar mama nu se gîndea la același lucru. După un drum lung pînă la Penzance, la vreo trei sute de mile spre sud-vest de Londra, am înnoptat la un hotel pe esplanadă, la „Metropole“, iar în dimineața următoare am închiriat o trăsură pentru a ne aventura într-o altă călătorie obositoare spre nord, peste mlaștini, pînă în comuna St. Just. Eram prea mic pentru a aprecia frumusețea peisajului; știam doar că mă aflu la mare depărtare de casa mea de la Gweek, de estuarul liniștit și de vasele pescărești. Priveam fișia aceea străină de pămînt din Cornwall și-mi spuneam în mîntea mea de copil: numai dracu' s-ar simți ca la el acasă în asemenea locuri. Și asta fiindcă priveliștea era pustie și grandioasă, dominată de aglomerări de turbă, fără urmă de copaci sau de case, pe alocuri mlaștinile ridicîndu-se în coline plat dominate de stînci negre. Pustietatea priveliștii, combinată cu înclinarea drumului, producea viziuni apocaliptice; îmi amintesc că, la un moment dat, privind îndărăt spre Penzance, vedeam în fața ochilor castelul de pe Muntele St. Michael strălucind departe, pe fundalul albastru al golfului.

Timp de o clipă chiar, mi-am dorit ca Muntele St. Michael să fi fost Moștenirea mea, deși e de la sine înțeles că n-aș fi îndrăznit să spun așa ceva în fața mamei.

În timp ce înaintam în interiorul țării, am început să deslușesc siluetele minelor în peisajul sever, și așa am făcut cunoștință cu industria extractiei de cupru și cositor, care asigurase vreme de secole faimă Cornwall-ului. Am văzut pentru prima oară turnurile săpate în stîncă pentru a adăposti motoarele, fuioarele negre de fum, grămezile misterioase de zgură. Pe proprietatea Penmarric se aflau două mine – îmi spusese mama – dar numai una, Sennen Garth, era în funcțiune, cea laltă, King Walloe, fiind închisă de zeci de ani.

– Pot să cobor în mină? întrebases eu, plin de speranțe.

– Sfînte Doamne, nu, copile, doar nu ești muncitor... Aș prefera să te uzi pe fereastră și să urmărești coasta de nord. Acolo, vezi? Nu-i așa că priveliștea este magnifică de-aici, din vîrfurile crestei? Sînt trei comune una lîngă alta de-a lungul coastei; St. Just se află la vest, Morvah chiar în fața noastră și Zennor la est de Morvah. Penmarric se găsește în comuna St. Just.

– În ce comună sîntem acum?

– Zillan; așezarea este amplasată în interiorul regiunii mlaștinoase, în spatele Morvahului... Robert, spune-i vizitiului să dea bice cailor.

Am continuat să mergem spre vest, trecînd prin satul cenușiu minier St. Just, apoi am urmat drumul spre Land's End, dar la un moment dat l-am părăsit și ne-am îndreptat către nord, spre mare.

– Și acum, spusese în sfîrșit mama, Robert, cere-i vizitiului să oprească. Și trăsura se opri.

– Dă-te jos, copile.

M-am supus fără să protestez. Adierea de primăvară îmi mîngîia ușor obrazul și soarele călduț strălucea pe cerul albastru, primăvărat. Pe marginea drumului răsăriseră florile de cîmp și dincolo de ele tufele de grozamă erau pe punctul de a izbucni într-o vîlvătaie de boboci aurii.

Mama îmi prinsese brațul.

– Privește!

M-am uitat de jur-împrejur. Dincolo de valea puțin adîncă și de un pîlc de copaci neobișnuiți într-un peisaj atît de sterp, se ridica un castel construit pe stîncile din fața mării. Mi s-a tăiat respirația, dar, după ce mi-am revenit, am văzut că acea clădire nu era un castel, ci o imensă casă de piatră de un cenușiu închis, împodobită cu turnuri și turnulețe și tot felul de zorzoane bizare care înflăcăseră imaginația mea de copil. Mai tîrziu aveam să consider întreaga compoziție arhitecturală drept o ofensă la adresa gustului modern, dar atunci casa mi se părea frumoasă pentru că o priveam cu ochi de copil.

– Îmi doresc casa asta, spusese mama, exprimînd ceea ce gîndeam și eu în clipa aceea, și atunci s-a pecetluit legătura dintre noi, care avea să dăinuie de-a lungul a zece ani de certuri istovitoare. Îmi doresc casa asta și am s-o obțin – dacă nu pentru mine, cel puțin pentru tine.

– De ce ne-am oprit aici? N-am putea intra în casă, să-i facem o vizită vărului Giles? am întrebat-o eu, nedumerit.

Mama mă privise de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

– Să-l vizităm pe Giles? Dragul meu copil! Chiar poți crede că, după șase ani de litigii continue, m-ar primi ca oaspete sub acoperămintul casei pe care o revendică în mod ilegal? Ce întrebare absurdă! Sper că nu am zămislit un prost!